

skuelse, at det i Virkeligheden ikke kommer os ret meget ved, hvorledes Staten skal faa Pengene ind igen. Jeg er af en ganske anden Opfattelse, idet jeg erindrer, at vi ikke alene er Tjenestemænd, vi er Borgere, har vore politiske Interesser, ogsaa Interesser for, hvorledes det skattepolitiske Forhold ordnes i Fremtiden. Jeg tror, vi kunde have staaet bedre i dette Øjeblik, staaet overfor en mindre Skatteudskrivning, hvis man i noget højere Grad paa to Omraader havde fulgt de Veje, som vort Parti har vist hen til. Dels er det klart, at hvis man var gaaet den Vej, som særlig Venstre anbefalede i 1908, med en glidende Skala, saa havde dette Spørgsmaal været løst paa en meget lettere Maade, end det nu er blevet. Men det skal jeg ikke opholde mig ved. Derimod vil jeg pege paa, hvad ingen af de ærede foregaaende Talere har gjort, at vi maaske havde staaet noget bedre, hvis man i højere Grad, end sket er, havde fulgt Venstres Krav om, at Statsvirksomhederne skal bære sig. Hvis Regeringen havde kunnet dele denne Opfattelse ogsaa ved Krigens Begyndelse, havde der været en naturlig Basis for, at man allerede paa et tidligere Tidspunkt var naaet til en god Lønreform under Hensyntagen til den faste Løns svigtende Købevne, hvilket man ikke har kunnet nu, da det har været et Dogme fra Regeringspartienes Side, at det ikke gik an at forhøje Taksterne, fordi det var Beskatning. Det glæder os, at den højtærede Finansminister forleden Dag slog fast, at Statsvirksomhederne skulde bære sig, men jeg tror, vi havde staaet bedre i det, og ogsaa, at vi ikke havde været nødte til at gaa til saa store Udgifter, hvis den højtærede Finansminister havde holdt den Tale for 4 Aar siden, vel at mærke, hvis hans Kollegaer vilde have taget tilstrækkelig Notits af den.

Nej, jeg mener ikke, at det i og for sig kan være os ligegyldigt, hvorledes Pengene kommer ind, og det er nok muligt, selv om dette Forslag nu modtages med Velvillie fra alle Sider her i Tinget og ogsaa med almindelig Forstaaelse ude i Befolkningen, at saa alligevel baade den ene og den anden sender en mindre venlig Tanke til Tjenestemændene, naar han skal af med et Kvartals ekstra Skat eller skal betale Skat af sin Bil og deslige, ikke at tale om, at det er ret trist for os Tjenestemænd, at tænke paa, at den højtærede Finansminister, for at kunne imødekomme Tjenestemændenes berettigede Krav, har maattet gaa til saa rigoristiske Foranstaltninger, som han vil gaa til: at Tjenestemændene f. Eks. skal have det paa deres Samvittighed, at det nu skal

gaa tilbage med Folkeoplysningen i vort Land, endog gaa tilbage i et dobbelt saa hurtigt Tempo, som det skulde være gaaet i, da det var en anden, der foreslog at indføre en Forlystelsesskat.

Jeg tror, det maa siges, at det i det hele taget er et godt og dygtigt Arbejde, vi her staaer overfor, og der er i det, fraset den almindelige Lønforbedring, mange Enkeltheder, som de paagældende Tjenestemænd vil vide at sige Tak for. Jeg skal blot nævne en enkelt Bestemmelse for at vise, hvor praktisk Kommissionen har taget paa visse Forhold. Det er Bestemmelsen om, at et Landpostbud, der har gaaet 16 Aar en lang Tur paa 30 km, kan, hvis hans Helbred ikke længere slaar til, komme ned i en lavere Klasse, uden at der sker noget Lønningsfradrag. Det er hensynsfuldt overfor Landpostbudene, og jeg tror i Virkeligheden ikke, at Staten vil miste noget derved, da den maaske i modsat Fald skulde give det paagældende Bud Pension paa et tidligere Tidspunkt, end Tilfældet nu vil blive. Der er nævnt de gode Pensionsregler, og paa mange andre Omraader er der Fremskridt: Gode Bestemmelser med Hensyn til Efterindtægt, Flyttegodtgørelse, Retsforhold, Forhandlingsretten bliver ordnet for samtlige Etater, uden at jeg dog er sikker paa, at man der fuldt ud har fundet det rette. Navnlig er det, som det ogsaa er fremhævet, et stort Gode, at man er gaaet til en Regulering af Tjenesteanciennteten for Assistentklassen og i det hele taget til, at Alderstilløgene falder hurtigere, saaledes at Tjenestemændene faar en god Løn paa det Tidspunkt, da de har de store Udgifter til deres Børns Opdragelse.

Det har naturligvis ikke kunnet undgaas — det har vi set i ret stor Udstrækning under disse Forhandlinger —, at der er anket over, at baade denne og hin Klasse og de og de Enkelt personer ikke har faaet den Placering, de rettelig burde have. Da vi fik den forrige store Lønningslov, ved jeg ogsaa, at der var visse, som blev forurettet indenfor Postetaten, særlig Landpostbudene og Medhjælperne samt de ældste Ekspedienter, og man maatte ret hurtigt bøde derpaa for Landpostbudenes og Medhjælpernes Vedkommende, medens det skæve Forhold for de ældste Ekspedienter ikke blev rettet. Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Søren Svendsen) oplyste forleden Dag, at Assistent- eller Ekspedientklassen, hvad vi nu skal kalde den, fik et Tillæg i København af 85 pCt., i Provinsen af 79 pCt, og jeg er klar over, at der er adskillige af de ældste Ekspedienter, der vil